Salezián Kuchár o komunite Nové horizonty / Vyťahujú závislých a satanistov z podsvetia. Pápež ich volá „Chiarina banda“

Tento článok publikujeme s láskavým dovolením redakcie Svet kresťanstva / Postoj.

Rozhovor so saleziánom Petrom Kuchárom, ktorý strávil päť rokov v komunite Nové horizonty v Taliansku.

Keď salezián Peter Kuchár prvýkrát počul príbeh mladej ženy, ktorá zostúpila do rímskeho podsvetia a vytrhla z neho množstvo narkomanov, prostitútok a satanistov, mal nutkanie spoznať ju. Rozhodol sa odísť zo Slovenska a v komunite Nové horizonty, ktorú založila, strávil napokon päť rokov.

V rozhovore pre Svet kresťanstva hovorí o pastoračnej skúsenosti s drogovo závislými, ale aj o osobe Chiary Amiranteovej, ktorá im zasvätila celý svoj život.

Chiara Amiranteová svoje duchovné dobrodružstvo približuje na stránkach dvadsiatich kníh, ktoré sú už niekoľko rokov preložené do svetových jazykov. Jej autobiografia *Zostane len láska* vyšla nedávno aj v slovenčine a nájdete ju aj v obchode **denníka Postoj.**

Pojem Nové horizonty nie je na Slovensku príliš známy, veriaci skôr poznajú komunitu Cenacolo. Ako ste sa dopočuli o jej zakladateľke Chiare Amiranteovej?

Keď som bol Medžugorí, počul som silné svedectvo bývalej satanistky Angely, ktorá si pri čiernej omši vylosovala Chiarino meno s tým, že ju má odstrániť. Chiara bola v hľadáčiku satanistov, pretože vytrhla z pazúrov podsvetia mnoho ľudí.

Angela šla na dohodnuté stretnutie s nožom, no keď jej Chiara otvorila dvere, srdečne ju privítala a objala, bola odzbrojená. Zostala stáť ako obarená. Chiara ju pozvala dnu a ona jej vyklopila celú svoju históriu, aj to, s akým úmyslom prišla.

Čo satanistku odradilo od jej úlohy?

Angela svedčila, že prvýkrát v živote pocítila takú silnú lásku a prijatie, čo ju úplne odzbrojilo. Pochádzala z ťažkých pomerov, rodičia ju nechali, vyrastala v detskom domove, neskôr v náhradnej rodine, kde tiež zažila sklamanie. Nakoniec skončila v satanistickej sekte ako posadnutá. Niekoľko mesiacov sa nad ňou exorcisti modlili, kým sa od všetkého očistila.

Keď som počul toto svedectvo, fascinoval ma ten príbeh a chcel som Chiaru spoznať.

Zamierili ste teda do Talianska. Predstavený vašej rehole nenamietal?

Nebolo to jednoduché. Najprv som odporúčanie nedostal. Neskôr mi však provinciál povedal, že mi môže dať k dispozícii rok na osobnú formáciu. Nakoniec boli z toho tri roky. Potom som požiadal o dvojité členstvo, ale to neprešlo. Dostal som tri roky na rozlišovanie,

či sa chcem natrvalo začleniť do Nových horizontov alebo sa vrátim k saleziánom. Nakoniec som sa vrátil na Slovensko k saleziánom.

Čo vás v komunite tak oslovilo, že ste v nej zotrvali päť rokov?

Ako misionár som pôsobil aj v Keni, a tiež som pracoval s deťmi z ulice, ktoré síce nemali prístup k drogám, ale fetovali lepidlo. Chiara pracovala skôr s dospelými ľuďmi z ulice, ktorí boli ponorení do pekla tvrdých drog, prostitúcie a čierneho obchodu. Fascinovala ma jej práca a zvlášť to, čo dokázala z tých ľudí vytvoriť.

Ako Chiara prišla k myšlienke pomáhať ľuďom na periférii?

Keď bola po vysokej škole, dostala chronickú nevyliečiteľnú chorobu a postupne prichádzala o zrak. Lekári jej povedali, že úplne oslepne. Ona však opakovanie cítila volanie k „ľudu noci“, ako nazýva ľudí z prostredia drog, prostitúcie a podsvetia.

Pri jednej modlitbe povedala Pánovi, že to poslanie, ktoré jej vkladá do srdca, nedokáže realizovať slepá. Na svoje prekvapenie na druhý deň ráno zistila, že znovu dobre vidí. Nechápali to ani lekári. Týmto zázrakom Boh potvrdil jej poslanie, ktoré cítila v srdci, zostúpiť do podsvetia stanice Termini.

V 90. rokoch vyzerala stanica asi horšie ako dnes...

Dnes je čistá a vyzerá ako nákupné centrum. No kedysi to bolo v tých podchodoch peklo. Združovali sa tam najhorší feťáci. Hnevalo ju, že kresťania s tým nič nerobia. Reholníčky a ľudia z charity im síce nosili jedlo, ale to v zásade neriešilo ich životnú situáciu. Chiara tam nešla s bagetami, ale prišla počúvať životné príbehy narkomanov a rozmýšľala, ako zmeniť ich život.

Tak vznikla prvá komunita?

Dva roky zháňala v Ríme budovu pre komunitu, ale keď povedala, že dom bude pre drogovo závislých, každý od toho odstúpil. Keď bola v Medžugorí, pri zjavení Panny Márie jasne pocítila, k čomu je povolaná a aká má byť charizma novej komunity – priniesť svetlo tam, kde je tma, život tam, kde vládne smrť, a lásku tam, kde zavládla beznádej.

Keď sa vrátila domov a pýtala sa Boha, čo má urobiť, v Biblii si otvorila náhodou citát so slovami: Už len jedno ti chýba, rozdaj, čo máš, chudobným, poď a nasleduj ma. Mala asi 25 rokov, keď opustila rodičov a šla naplno do služby narkomanom.

Ako to prijali rodičia?

Bolo to šialené rozhodnutie, mala veľmi dobrých rodičov. Boli veriaci, pôsobili v hnutí

Fokoláre, kde Chiara vyrastala, ale aj tak to nedokázali pochopiť. Otec jej povedal, že keď to urobí, už nebude jeho dcérou a neberie za jej konanie zodpovednosť. Bolo to tvrdé, nechcela si rozbiť dobré vzťahy s rodičmi. Je fascinujúce, že napriek tomu išla za tým, čo vnímala ako Božie. Nakoniec jej v komunite pomáhali obaja rodičia.

> „Satanistka Angela šla na dohodnuté stretnutie s nožom, no keď jej Chiara otvorila dvere, srdečne ju privítala a objala, bola odzbrojená.“

Takže napriek nepochopeniu rodičov odišla z domu. Čo nasledovalo?

V deň, keď odišla z rodičovského domu na stanicu Termini, dostala tri seriózne ponuky na dom pre komunitu v Ríme. Brala to ako potvrdenie a zázrak, že si vôbec mohla vyberať, kde bude. Spolu s kamarátkou a ďalším mladým študentom herectva založili prvú komunitu.

Nebolo to príliš nebezpečné a nezodpovedné konanie?

Bolo to nebezpečné, pretože tam žili s ľuďmi, ktorí boli poznačení satanizmom. Keď v knihe opisuje svoje zážitky, človeku behá mráz po chrbte. Veľakrát mohla zomrieť. Sama chodila v noci do ulíc, lebo nechcela druhých ťahať do nebezpečenstva. Dnes sa z toho vyznáva, že to nebolo celkom múdre.

Ako sa človek z ulice dostane do komunity Nové horizonty?

V Ríme existuje tím ľudí, ktorý chodí do ulíc a ponúka ľuďom namočeným v závislostiach pomoc. Deväťdesiat percent ľudí si však nechce dať pomôcť, myslia si, že to majú pod kontrolou, a keď budú chcieť, tak s tým dokážu prestať. Malým zázrakom je už to, ak sa nájdu takí, ktorí sebakriticky reflektujú svoju situáciu a povedia si, že potrebujú pomoc a vstúpia do komunity.

V Ríme existuje aj skúšobná komunita na pár týždňov, kto ju zvládne, následne vstúpi do terapeutickej komunity s dvojročným formačným programom.

Foto: Postoj/Marka Zacková

S akými pocitmi závislí ľudia najčastejšie vstupujú do komunity?

Sú nahnevaní na celý svet, na rodičov, kamarátov, spoločnosť, na cirkev, na Boha, že im mali pomôcť, ale nikto im nepomohol. Až v komunite im postupne dochádza, že sú prví zodpovední za svoj osud a že urobili zlé rozhodnutia, ktoré treba dať do poriadku.

Keď sa spamätajú, vyčistia si hlavu a v realite uvidia, komu všetkému ublížili, potom prichádza ďalší problém, ako to spracovať a odčiniť. Niekedy sami seba nenávidia, hanbia sa za seba, neveria, že dokážu začať nový život.

Neprekáža narkomanom, prostitútkam, ľuďom v závislostiach duchovný život?

Toto je vec, ktorá ma prekvapila asi najviac. Väčšine vôbec neprekáža, že máme denne sväté omše, ruženec, spytovanie svedomia, raz do mesiaca duchovnú obnovu.

Niekedy to berú na ľahkú váhu, no keď to začnú robiť poriadne, sú nakoniec aj radi, lebo cítia, že im to pomáha definovať si veci, ktoré treba dať do poriadku.

Ten prechod zo života na ulici, keď dni trávili pod vplyvom drog či alkoholu, do komunity s presnými pravidlami, musí byť náročný. Ako sa im darí začleniť?

Keď ľudia prídu z ulice, ich dôstojnosť je rozbitá, ťažkopádne komunikujú, nemajú súvislé myšlienky, sú zmätení. Po niekoľkých mesiacoch sa vyčistia, prichádzajú im sily, zvládajú program v komunite. Zvyčajne si urobia generálnu svätú spoveď.

„Keď ľudia prídu z ulice, ich dôstojnosť je rozbitá, ťažkopádne komunikujú, nemajú súvisle myšlienky, sú zmätení. Po niekoľkých mesiacoch sa vyčistia, prichádzajú im sily, zvládajú program v komunite.“

Pamätám si 19-ročného mladíka, ktorý mi po príchode povedal, že na mňa to ani neskúšaj, ja som ateista. Povedal som mu, že ho k ničomu nenútim. Je to nastavené tak, že či je niekto veriaci, alebo ateista, na spoločnom ruženci či omši musí sedieť s nami, no nemusí sa modliť. Tento mladý muž po dvoch týždňoch v komunite sám prišiel za mnou, že sa chce vyspovedať.

Na druhý deň som ho videl s ružencom v kaplnke. Hovorím mu: A ty tu čo robíš? Povedal mi, že mu modlitba prináša pokoj do duše. Toto je zázrak, závislý chlapec, ktorý sa nikdy nemodlil, sa zrazu zmení. Treba však dodať, že takýto obrat trvá zvyčajne pár mesiacov a potom to postupne upadne, majú problém s vytrvalosťou.

Ako vyzerá bežný deň v komunite?

Ak má komunita kňaza, bývajú denne sväté omše. V komunite, kde som bol naposledy, ďalšieho kňaza nemajú, takže po mojom odchode tam chodí kňaz iba dvakrát do týždňa odslúžiť omšu. Ale každý deň majú sväté prijímanie, urobia si bohoslužbu slova, prečítajú si čítania, rozjímajú a akolyta rozdá sväté prijímanie.

Takto sa začína deň. Potom majú raňajky a rozdelia si prácu. Každý pracuje vo svojom sektore a postupne sa to strieda: v kuchyni, práčovni, pri údržbe domu, niektorí chodia na polia, zbierajú olivy, sadia, starajú sa o včely. Niekto komunitu zásobuje, iní robia s drevom. Je tam aj jeden bývalý narkoman, ktorý dokáže vyrábať zo železného šrotu umelecké predmety, ktoré potom predávajú.

Čoho všetkého sa závislí musia vzdať po príchode do komunity?

Prakticky všetkého. Na začiatku sa im zoberie aj telefón, aby sa upokojili, pretože keď precitnú, chcú všetko rýchlo impulzívne riešiť a narobia ešte viac zla. Po pár mesiacoch môžu telefonovať, ale len v prítomnosti niekoho ďalšieho, aby sa predišlo tomu, že si zadovážia drogu.

Je pravda, že v komunite je obmedzená sloboda. Na druhej strane však majú povolených

niekoľko kusov cigariet denne na rozdiel od komunity Cenacolo, kde je to ešte náročnejšie.

Foto: Postoj/Marka Zacková

Ako dlho trvá „ozdravný program”?

Program je nastavený na dva roky, no málokto tam zostane, kým uplynú, čo je škoda. Už po roku si myslia, že sú za vodou, niekedy ich viažu finančné záväzky voči rodine.

Ak niekto zotrvá dva roky, posledný polrok mu komunita pomôže nájsť si prácu a pomaly sa začleňuje do spoločnosti. Ak sa necíti dosť silný na to, aby sa osamostatnil, môže zostať v komunite dlhší čas a zostať tak chránený. No zažil som takých, ktorí keď sa začleňovali do spoločnosti, znova padli.

Čím si to vysvetľujete, že sa vrátia k starému spôsobu života?

Kým niekto nad nimi stojí, ako sa povie, s palicou, tak to robia, pretože inak by dostali trest. Len čo však skončia v komunite, už nie sú nútení niečo robiť.

Práca a upratovanie je na dennom programe, aby si vybudovali zvyk. Keď však dostanú svoju izbu a nikto ich nekontroluje, úplne sa na to vykašlú. Prvé, čo zanechajú, je duchovný život.

Povedia si, že sa už nemusia modliť ruženec a na omšu stačí ísť v nedeľu. A to je pasca.

Neuvedomujú si, že musia byť na seba nároční a potrebujú disciplínu. Ono to funguje určitý čas, ale to vedomie, že sú v pohode, ich uspí, prestanú byť obozretní a po dvoch-troch mesiacoch sú tam, kde boli.

> „Manželka závislého povedala, že je vďačná Bohu za tú nešťastnú drogu, lebo vďaka nej videli v ich rodine zázraky a už nie sú len formálne veriaci.“

Sú takí, ktorí sa po zlyhaní opäť vrátia do komunity?

Áno, sú takí, ktorí sú tam už tretíkrát. Jeden muž mi povedal, že nedokáže žiť normálne vo svete, musí byť v komunite, byť kontrolovaný. Sú typy ľudí, ktorí sú ľahko ovplyvniteľní. V komunite s nimi nie je problém, no keď vyjdú von, nezvládajú to.

Poznám životný príbeh muža z Neapola. Bol to úspešný podnikateľ, zamestnával 200 ľudí. Už ako chlapec začal brať drogy, oženil sa, má tri zdravé deti, manželstvo viac-menej fungovalo, no manželka postupne zistila, že nie je čistý. Stále sa to zhoršovalo.

Došlo to do bodu, keď sa manželka v jednej izbe modlila ruženec a on si v druhej pichal heroín. Chcela sa s ním rozviesť.

Ako to dopadlo?

Nakoniec vstúpil do komunity, ale po troch mesiacoch ušiel. Po určitom čase sa znova vrátil a zostal rok. Komunita mu umožnila odísť skôr, aby jeho biznis nepadol. Manželku mal stále pri sebe, aby mu robila dozor.

Už niekoľko rokov takto spolu fungujú a je čistý. No závislý človek sa na to nemôže nikdy spoliehať na sto percent. Vždy to bude abstinujúci alkoholik, narkoman. Celý život musí byť v strehu, lebo závislosť sa môže vrátiť aj po rokoch.

Je obdivuhodné, že ho v tom manželka neopustila...

Je to zázrak, že sa s ním nerozviedla. Bol som dokonca pri tom, ako si po dvadsiatich rokoch manželstva obnovili sľuby, odpustili mu obidve dcéry a po rokoch aj syn, ktorý mu neveril, že dokáže zostať čistý.

Ani v biznise pod vplyvom drog nebol svedomitý a porobil všelijaké prechmaty. Keď mu prišla štátna inšpekcia, vedel, že to je koniec firmy. V kaplnke prosil Boha, aby nič nenašli a firma prežila. Dal Bohu sľub, že ak nič nenájdu, do konca života bude podporovať komunitu a chudobných. A oni naozaj nič nenašli! Preňho to bol zázrak. Odvtedy zadarmo zásobuje

komunitu mäsom a zamestnáva migrantov z Afganistanu.

Vďaka čomu nepadol znova do závislosti?

Tomu chlapíkovi sa podarilo zvíťaziť preto, lebo sa udržiaval vo viere. S manželkou sa modlili ruženec, chodil na sväté omše a držal sa duchovných zdrojov, ktoré mu dodávali silu a vytrvalosť. Bolo silné, keď jeho manželka povedala, že je vďačná Bohu za tú nešťastnú drogu, lebo vďaka nej videli v ich rodine zázraky a už nie sú len formálne veriaci.

Drogová závislosť či alkoholizmus sú psychiatrické ochorenia. Je v komunite k dispozícii psychoterapeut alebo sa to rieši len disciplínou a duchovným životom?

Sú tam aj psychiatri, no nie v každej komunite. Niektorí chodia von z komunity za svojimi psychológmi a psychiatrami.

Naša psychoterapeutka mi otvorene povedala, že psychiater síce môže predpísať lieky, ale to situáciu človeka dlhodobo nerieši. Jediný, kto môže úplne uzdraviť, je Ježiš. Lieky ho môžu udržiavať a pomáhať mu v živote. Nato, aby sa človek úplne uzdravil, musí dôjsť k duchovnému uzdraveniu. V komunite Cenacolo napríklad lieky dovolené nemajú.

Skutočne?

Osobne komunite Cenacolo veľmi fandím a vidím ich krásne ovocie, ale toto je vec, s ktorou nesúhlasím. Niektorí ľudia lieky potrebujú a bez nich to nezvládajú.

Mali sme klienta, ktorý bol pol roka v Cenacole, ale prešiel do Nových horizontov práve preto, že potreboval lieky. Neprekážala mu spiritualita ani práca, ale potreboval lieky. Odkedy ich začal brať, cítil sa lepšie.

Jeden charizmatický kňaz, ktorý má bohaté skúsenosti s fyzickým uzdravením, mi potvrdil, že na psychické poruchy je potrebné vymodliť si rovnaký zázrak uzdravenia ako pri fyzickom uzdravení, aby organizmus začal normálne fungovať a vyrábal tie hormóny, ktoré telo potrebuje. V prípade tých, ktorí to nezvládajú, je lepšie brať lieky, kým nedôjde k tomuto uzdraveniu.

V čom ďalšom sa Cenacolo odlišuje od Nových horizontov?

Cenacolo je oveľa náročnejšia komunita. Kto prišiel do komunity, musí opustiť všetky zlozvyky, to platí aj pre cigarety, ktoré sú v Nových horizontoch povolené. Chalani si napríklad perú ručne, nemajú žiadne práčky. Tiež sa viac modlia – tri ružence denne plus ruženec Božieho milosrdenstva a večer spytovanie svedomia.

V Nových horizontoch je dovolené pozerať aj filmy, čo je diskutabilné, pretože tie, ktoré sú chalani ochotní pozerať, sú akčné a plné násilia a drog. Z toho som bol prekvapený.

> „Psychiater síce môže predpísať lieky, ale to situáciu človeka dlhodobo nerieši. Jediný, kto môže úplne uzdraviť, je Ježiš. Lieky ho môžu udržiavať a pomáhať mu v živote. Nato, aby sa človek úplne uzdravil, musí dôjsť k duchovnému uzdraveniu.“

Podľa toho, čo hovoríte, je možné zbaviť sa závislosti. No dá sa úplne uzdraviť tak, že to nezanechá na človeku nijaké následky?

Niektorí chalani sú veľmi šikovní, ani na nich nevidno, že niekedy brali drogy. Uzdravenie závisí aj od toho, ako dlho a aké množstvo drog berú. Za posledných dvadsať rokov, čo funguje komunita, v Taliansku vidno posun. Narkomani kedysi brali veľké dávky na hranici znesiteľnosti a skutočne vyzerali ako feťáci s rozbitou osobnosťou.

Dnes vidno, že väčšina berie drogy tak „soft“, vedia sa regulovať, aby im bolo „dobre“, aby boli v náladičke, a takto dokážu fungovať celé roky. Dokonca to ani veľmi nevidno, medzi sebou to dokážu rozoznať, ale bežný laik si to ani nevšimne.

V úvode rozhovoru ste spomínali závislých ľudí z podsvetia. Boli ste svedkami exorcizmov a démonických prejavov, keď ste slúžili v komunite?

Raz sme sa modlili nad jedným dievčaťom, ktoré začalo strašne revať. Bolo to malé a krehké dievča, ale hlas, ktorý z nej vychádzal, bol strašný. Až tak, že aj tí chalani, ktorí mali kadečo odskákané, sa báli. Myslím, že tam sme boli svedkami exorcizmu. Ako potom priznala, v minulosti sa už nad ňou modlil exorcista, no zjavne ešte nebola úplne oslobodená.

Začal som sa viac zaujímať o tú problematiku, pomáhal som jednému exorcistovi modliť sa pri exorcizmoch. Exorcista to nikdy nerobí sám, sú tam vždy viaceré osoby, ktorí sa s ním modlia a zároveň dohliadajú na exorcizovaného, aby neublížil sebe ani kňazovi. Zvyčajne je tam aj lekár, ktorý by v prípade potreby zakročil.

Foto: Postoj/Marka Zacková

Kto sa stará o závislých ľudí v komunitách? Sú to ľudia, ktorí vzišli z Nových horizontov a prešli si podobnou skúsenosťou?

Áno, o narkomanov sa starajú tí, ktorí si závislosťou sami prešli. Napríklad jeden z prvých chlapcov, ktorého vzali do komunity, prešiel procesom uzdravenia, založil si rodinu a funguje v komunite dvadsať rokov. Dnes má v Toskánsku na starosti miestnu komunitu.

Môžu prísť do komunity aj ľudia, ktorí nie sú závislí?

Okrem terapeutických komunít fungujú tzv. citadely, kde mladí ľudia môžu prísť, zažiť komunitu, nechať sa formovať a vyriešiť si tak svoje problémy. Terapeutické komunity sú rozdelené na ženské a mužské, ale citadely sú miešané komunity.

Kde všade na svete pôsobia komunity Nové horizonty?

Charizmu, ktorú Chiara priniesla, svet postupne spoznáva zvlášť cez jej knihy, ktoré sa prekladajú do svetových jazykov.

Nové horizonty majú v Taliansku do desať terapeutických komunít. Potom majú tri citadely pre formáciu mladých ľudí. Jednu citadelu majú v Medžugorí a tiež dve komunity v Brazílii.

> „Po dvadsiatich rokoch kňazstva sa dá ľahko spadnúť do duchovnej rutiny. Modliť sa breviár, ruženec či meditovanie nad Božím slovom sa môže stať dokonca ťažobou.“

Od roku 2010 je komunita oficiálne uznaná cirkvou ako súkromná medzinárodná spoločnosť veriacich. Majú členovia možnosť zasvätenia sa?

Áno, no aj keď majú svoje štatúty a stanovy, nie je to taký druh zasvätenia, ako to majú Bohu zasvätené osoby v reholiach.

Skladajú sa sľuby chudoby, čistoty, poslušnosti a radosti. O radosti hovorí Chiara ako o najťažšom sľube. Udržiavať si radosť v tom mori pesimizmu, egoizmu a negativizmu nie je jednoduché.

Je to povinné pre každého člena? Na ako dlho sľuby skladajú?

Je to dobrovoľné, najskôr sa skladajú sľuby na rok, potom sa predĺžia na niekoľko rokov a neskôr sú doživotné sľuby. Predchádza tomu seriózna ročná príprava a osobný rozhovor s Chiarou. Okrem zasvätených sú súčasťou komunity tiež rytieri svetla.

Kto sa môže stať takým rytierom? Aká je jeho úloha?

Rytierom svetla môže byť každý, kto chce žiť denne s evanjeliom. Chiara tejto viac ako polmiliónovej skupine denne posiela myšlienku z evanjelia a tip na predsavzatie. Medzi prvých patril kardinál Martini a spevák Andrea Bocelli.

Pápež Ján Pavol II. Chiaru Amiranteovú menoval za poradkyňu Pápežskej rady pre pastoráciu migrantov a cestujúcich, neskôr radila aj Pápežskej rade na podporu novej evanjelizácie. Zdá sa, že postoj cirkvi je voči tejto komunite priaznivý. Ako to vidí pápež František?

Je to veľký priateľ komunity, hocikedy Chiare zavolá a myslím, že sa s ňou v mnohých veciach radí. Pamätám si, ako si k nám odbehol z Ríma, nemal to v kalendári.

Strávil s nami pol dňa, počúval svedectvá tých, ktorí sa dostali z drogovej závislosti. V hale nás bolo asi 400 a on si s každým podal ruku, každému niečo povedal. To bolo úžasné, že osemdesiatročný pápež urobí také gesto. Komunitu volá „Chiarina banda” a pri každej príležitosti ju necháva pozdravovať.

Pápež František na návšteve v komunite Nové horizonty podáva Petrovi Kuchárovi ruku. Vpravo stojí Chiara Amiranteová. Foto: súkromný archív

Čo vám dala skúsenosť do kňazského života?

Videl som, že veci sa dajú robiť ináč, ako som bol zvyknutý doteraz. Zažil som evanjelizačné akcie na námestiach, uliciach, plážach, veľký evanjelizačný program v Benátkach. To všetko ma pastoračne veľmi obohatilo.

Na druhej strane sám som si potreboval niektoré veci upratať a prejsť do hlbšej kvality duchovného života. Po dvadsiatich rokoch kňazstva sa dá ľahko spadnúť do duchovnej rutiny. Modliť sa breviár, ruženec či meditovanie nad Božím slovom sa môže stať každodennou rutinou, dokonca ťažobou.

Čo bol najsilnejší moment, ktorý vás povzbudil vo viere?

Pre mňa bolo dôležité, čo vravela Chiara, aby sme robili duchovné veci poriadne a modlili sa srdcom. Hovorievala: Netreba veľa, ale dajte tam srdce. Potom príde aj radosť.

Pre mňa osobne veľa znamenala aj tá modlitba nad dievčaťom, keď sme boli svedkami Božej moci a sily modlitby. To nás priam zaskočilo. Stále sa za niekoho modlíme,

ale niekedy potrebujeme vidieť konkrétny efekt a ovocie modlitby. Keď človek položí na svojho blížneho ruky a modlí sa celým srdcom a dušou, vtedy sa niečo deje, to je sila modlitby, ktorá mení ľudské osudy.

Spomínali ste, že plánujete priniesť myšlienky z komunity Nové horizonty na Slovensko. V akej fáze sa nachádzate?

Z Talianska som prišiel s túžbou zrealizovať niečo podobné aj na Slovensku. Keď som sa vrátil k saleziánom do Galanty, kde máme veľký dom, premýšľali sme, čo s ním ďalej, a prišli sme s nápadom vytvoriť miesto prijatia pre mladých ľudí, ktorí by chceli zažiť komunitu.

Medzitým sa však začala vojna na Ukrajine a saleziáni presťahovali z Ukrajiny detský domov z Ľvova na Slovensko. Časť detí prišla aj k nám, takže dom teraz slúži ako miesto prijatia pre Ukrajincov.

Teraz sa snažím priniesť Chiarine myšlienky cez preklady a distribúciu jej kníh. Na Slovensku boli zatiaľ vydané jej dva tituly *Uzdravenie srdca* a nevšedná autobiografia *Zostane len láska*.

Monika Ostrovská / svetkrestanstva.postoj.sk

The post Salezián Kuchár o komunite Nové horizonty / Vyťahujú závislých a satanistov z podsvetia. Pápež ich volá „Chiarina banda“ appeared first on Zasvätený život.

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)